

[Behnke]

»Finder ministeren, at det er rigtigt, når borgere kan opleve, at afgørelser truffet af Landskatteretten og af Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen strider mod hinanden?«

Begrundelse

I en konkret sag fra Djursland oplever en mand, at en dom i Landsskatteretten fra 1986 fratager manden mulighed for at foretage driftsfradrag for materialeforbrug m.v. ved en konkret produktion, idet Landsskatteretten mener, at produktionen er at regne som hobby, eftersom der alene er tale om 3-4 ugers produktion op mod jul.

Senere oplever manden så at blive frataget dagpengeretten, idet DFA anser produktionen for sæsonarbejde, selv om der kun er tale om 3-4 ugers arbejde, et arbejde, hvis karakter gør, at manden er til rådighed for arbejdsmarkedet i uændret omfang.

Sagen er afsluttet ved Ankenævnet for Arbejdsløshedsforsikringen, og spørgeren ønsker derfor alene at forhøre ministeren om det principielle i, at to offentlige instanser træffer modstridende afgørelser, afgørelser, som fratager en mand hans eksistensgrundlag.

Svar (15/9 89):

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Skattelovgivningen og loven om arbejdsløshedsforsikring varetager forskellige formål og hviler således på forskellige principper.

Det betyder, at fastlæggelsen af det skattemæssige erhvervsbegreb primært beror på en driftsøkonomisk vurdering, mens der i arbejdsløshedsforsikringen skal tages udgangspunkt i selve arbejdsindsatsen og forsikringens krav om, at ledige skal være til fuld rådighed for arbejdsmarkedet. Det er her afgørende, om erhvervsudøvelsen er forenelig med lønarbejde i normalt omfang, herunder at virksomheden til enhver tid kan udføres uden for normal arbejdstid.

Ovennævnte forhold kan i særlige tilfælde medføre, at Landsskatteretten og Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen vil kunne anlægge en forskellig vurdering. Denne vurdering vil naturligvis kunne indbringes for de almindelige domstole.

Jeg vil samtidig gøre opmærksom på, at det ville medføre betydelige merudgifter til dagpenge, hvis Direktoratet for Arbejdsløsheds-

forsikringen helt konsekvent skulle følge skattemyndighedernes afgørelser.

Spm. nr. S 1173

Til *kulturministeren* (31/8 89) af:

Behnke (FP):

»Vil ministeren sidestille ordblindeundervisning med musik, idræt, kultur og lignende i højskolesammenhæng?«

Begrundelse

I ministerens svar på spørgsmål nr. S 869 skriver ministeren, at der allerede i dag tilbydes undervisning for ordblinde på højskolerne. Problemet er imidlertid, at denne undervisning kun udgør 1-2 timer pr. uge, hvilket for mange ordblinde er alt for lidt.

I dag kan højskoler få godkendt idræt, kultur, musik og andre emner som hovedfag. Men en højskole, der har ordblinde som hovedgruppe, vil ikke kunne opnå de sædvanlige 85 pct.s tilskud og dermed skabe grundlag for den udvidede ordblindeundervisning.

Der gøres i dag mange ting for at lette tilværelsen for folk, som er handicappede. Ordblindhed er i vores moderne samfund et langt større handicap, end det var tidligere, hvorfor bistanden til eleverne også må intensiveres.

Svar (15/9 89):

Kulturministeren (Ole Vig Jensen):

Efter lov om folkehøjskoler, landbrugsskoler, husholdningsskoler og efterskoler (højskoleloven) tilbyder folkehøjskoler voksne en almindelig undervisning og kan inden for denne give enkelte fag eller faggrupper en fremtrædende plads.

Det betyder, at et fag eller faggrupper, som får en fremtrædende plads på en folkehøjskoles undervisningsplan, skal være tilbud, der henvender sig til en meget stor del af befolkningen. Tilbudet må ikke kræve særlige forudsætninger af eleverne eller sigte mod særlige grupper af elever.

Selv om en højskole lægger særlig vægt på visse fag, forudsættes det, at den almindelige undervisning udgør hovedparten af den samlede undervisning.

En højskole, der koncentrerer sig om ordblindeundervisning, vil efter min mening kun henvende sig til ordblinde elever. Den vil ikke